

РЕШЕНИЕ

№ 22803

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 31.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **13248** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 4 вр. чл.9а, ал.2, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. А., гражданин на П., роден на 01. 03. 1995 г. в П., срещу отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 18. 11. 2025 г., издаден от К. А. – ЗКС в Генералното консулство на Република България в Д., по заявление за виза от 20.10.2025 г.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Посочва се, че целта на пътуването е разглеждане на културни забележителности в България, за две седмици. Кандидаствал е с предплатен хотел, представени доказателства за наличие на средства за издръжка. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от жалбоподателя с писмено становище.

Ответникът - завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в Д., чрез гл. специалист И. А. в дирекция „КО“ на МВНР, в писмено становище от 31.03.2026 г., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. В отказа са посочени правни и фактически основания за взетото решение и няма несъразмерно засягане на права и интереси и несъответствие с целта на закона.

Административен съд София - град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

На 20.10.2025 г. С. А., гражданин на П., роден на 01. 03. 1995 г., подава заявление № 25004303 за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в Д..

Към заявлението са приложени копие от карта на постоянно пребиваващ в ОАЕ, паспорт с

издадени туристически визи за Я., Турция и Кралство Т., резервации за хотели, здравна застраховка, банково извличение за налични средства, самолетни резервации, детайлна програма на пътуването в България. Пътуването включва посещение на [населено място], [населено място] и [населено място]. Програмата е туристическа, предвижда посещение на туристически забележителности.

Постановен е оспореният отказ от 18.11.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) на завеждащ консулска служба Генералното консулство на Република България в Д..

Като фактическо основание за отказа е посочено: целта и условията на планирания престой не са обосновани. В допълнителни забележки са изложени мотиви, че нито една от хотелските резервации не е предплатена – едната дори е отменяна и е правена отново. Всичко това води до обосновано предположение, че резервациите са единствено с цел изпълнение на изискванията за виза. Целта и условията на планирания престой не са обосновани. Предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна.

От ДА“НС“ не е изразявано становище, няма съставени документи, относими към воденото производство.

Актът е връчен на С. А. на 18.11.2025 г., поради което следва да се приеме, че жалбата от 26.11.2024 г., по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 от закона.

На основание чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, отказва се издаването на виза за краткосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 32, т. 1 от Визовия кодекс. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложенияте към него документи.

Видно е, че отказа е издаден от К. А. – консул в Генералното консулство на Република България в Д. – ОАЕ.

Съдът намира, че с оглед изискванията на чл. 9г ЗЧРБ и приложенияте заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № АВ-02-52/24.07.2025 г. на генералния консул, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Съдът счита, обаче, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК и в нарушение на материалния закон.

Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за

издаването му. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В конкретния случай изложените мотиви на отказа, не отговарят на действителното положение и на представените по преписката доказателства.

Видно е, че още при подаването на заявлението за виза, чужденецът е посочил, че е с цел туризъм. В тази връзка са налице хотелски резервации, самолетна резервация, поради което безспорно са доказани целта и условията на планираното посещение. Освен това, към заявлението за издаване на виза са приложени всички необходими документи, включително и медицинска застраховка и извлечение от банкова сметка, от която е видно, че чужденецът разполага с пари за издръжка.

Не са изложени доводи и за евентуално съмнение за автентичността или истинността на приложените документи за издаване на виза или надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване, като освен това е посочен и периода на планирания престой.

В същото време, както с подаденото заявление, така и с жалбата до съда са изпратени копие от издадени предходни визи на жалбоподателя, от които е видно, че същият е имал издадени визи за други държави, поради което не става ясно откъде идва посочения миграционен риск.

В тази връзка са основателни доводите в жалбата, че издадения отказ е в нарушение на принципа за предвидимост и легитимните очаквания, при положение че при предходни визи, не са констатирани никакви нарушения.

Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

По горните съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Независимо от изхода на спора, доколкото не се претендират разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 46 - ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. А., гражданин на П., роден на 01. 03. 1995 г. в Пактистан, отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 18. 11. 2025 г., издаден от К. А. – ЗКС в Генералното консулство на Република България в Д., по заявление за виза от 20.10.2025 г.

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностното лице завеждащ Консулска служба към Посолството на Република България в Д. за ново разглеждане на подаденото от С. А., гражданин на П., заявление № 25004303 от 20.10.2025 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на

закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.